

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

רת"ק 48436-10-25 אונגרפלד נ' קנר

תיק חיצוני:

לפני כבוד השופט דרור ארד-אילון

יוסף אונגרפלד

מבקש

נגד

אורי קנר

משיב

הצדדים בעצמם.

פסק דין

- 1 בפני בקשת רשות לערער על פסק דינו של בית משפט לתביעות קטנות (כבוד סגנית הנשיא,
2 השופטת אביגיל פריי), ת"ק (רמלה) 20314-02-25 מיום 18.9.2025, שבו התקבלה תביעת המשיב
3 בגין פגיעה בפרטיות, ונפסקו לזכותו פיצויים והוצאות משפט בסכום כולל של 10,000 ₪.
- 4 2. בחודש מרץ 2024, הגיש המשיב תביעת לשון הרע קודמת נגד המבקש (ת"א (נתניה) 71613-03-
5 24; להלן: התביעה הקודמת). התביעה דן הוגשה בעניינו של פוסט פייסבוק, שפרסם המבקש
6 בעקבות הגשת התביעה הקודמת, שבו נכתב, בין השאר כך:
7 "קיבלתי היום כתב תביעה מאורי קנר [המשיב] חוקר המשטרה שחקר את
8 אלוביץ'. ... כמוכן שאני שמח מאד על התביעה הזאת כדי לשמור על חופש
9 הדיבור. ... אורי קנר הוא חוקר ללא גבולות ולכן אני אשמח לחשוף אותו בבית
10 משפט."
- 11 3. לפוסט צירף המבקש צילום של העמוד הראשון של כתב התביעה הקודמת, שהגיש נגדו המשיב,
12 אשר בו מופיעה "הכותרת" ובה פירט המשיב את פרטיו האישיים, ובהם מספר הזיהוי, מספר
13 הטלפון הנייד, כתובת המגורים וכתובת הדואר האלקטרוני.
- 14 4. מלכתחילה הוגשה התביעה דנן, הן בעילת לשון הרע בהתייחס למילים "חוקר ללא גבולות", והן
15 בעילת הפגיעה בפרטיות בשל פרסום הפרטים האישיים האמורים.
- 16 5. ניסיונו של בית משפט קמא להוביל את הצדדים למתן פסק דין בפשרה לא צלח, ועל כן ניתן פסק
17 דין מנומק. במהלך הדברים לאחר הדיון הודיע המשיב, שאינו עומד על התביעה בעילת לשון הרע,
18 אלא על עילת הגנת הפרטיות בלבד.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

רת"ק 25-10-48436 אונגרפלד נ' קנר

תיק חיצוני:

6. בפסק דינו מצא בית משפט קמא, ש"ענייניו האישיים של אדם כוללים בצורה ברורה את מס' ת"ז שלו, את כתובתו ואת מספר הטלפון הנייד שלו", וכי "פרסום במרשתת מקום בו הם נגישים בחיפוש פשוט לכל מאן דבעי, במיוחד מקום בו התובע מצוי תחת איומים מגורמים שונים, מהווה הפרה של הוראות חוק הגנת הפרטיות." בית משפט קמא קבע "כי טענת הנתבע [המבקש] שלא ידע על איסור פרסום פרטים אלה תמוהה, אינה מתיישבת עם ההגיון...", וכי גם לאחר שקיבל את כתב התביעה לא עשה דבר, "תוך שהוא מותיר את המידע הפרטי הנ"ל גלוי לעיני כל".

על יסוד ממצאיו ובהסתמך על פסיקה בעילות דומות, פסק בית המשפט לחובת המבקש את הסעד הכספי האמור.

7. בבקשת הרשות לערער העלה המבקש שורה של טענות ובהן, שהוויתור על התביעה בעילת לשון הרע פגע ביכולתו להתגונן, שלא היה מודע לאיסור על פרסום פרטיו של המשיב או על היותו מוגדר כ"מאויס", ושהסתמך על כך שתלונה במשטרה שהגיש נגדו המשיב באותו עניין ממש, נסגרה ללא העמדה לדין.

8. בתגובתו לבקשה, שב המשיב על הטענה, שהמסה הקריטית של התביעה היא פרסום כותרת כתב התביעה שכלל את פרטיו האישיים, ושהפגיעה בו בשל כך הייתה חמורה במיוחד, שכן באותה תקופה הוגדר על ידי משטרת ישראל כ"מאויס דרגה 3". עוד הלין על דברים שכתב לו המבקש בהידברות לאחר פסק הדין, כשפנה לגבות את הסכום הכספי שנפסק.

18

19

דיון והכרעה

9. כידוע, הלכה היא שתביעה קטנה היא הליך, "שנועד להיות הליך פשוט ומהיר, וכדי לשמור על תכלית זו נקבעה ההלכה לפיה אמת המידה למתן רשות ערעור על פסקי דינו היא מחמירה במיוחד..." (רע"א 1196/15 צח בר נ' פורטל (2015)). ר' רע"א 6350/15 אורי אוסטין נ' מלי דיין (2.12.2015), פס' 3. עוד נקבע, כי "...בשל טבעם של הליכי תביעות קטנות, שתכליתם בירור יעיל, מהיר ופשוט של סכסוכים, תינתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט לתביעות קטנות רק במקרים חריגים שבחריגים, עת נעשה לאחד הצדדים עוול קשה או כאשר הבקשה מעוררת שאלה משפטיות בדרגת חשיבות גבוהה ביותר (ראו: רע"א 7711/06 המכללה המשותפת בע"מ נ' מנדל, פסקה ו' (2007); רע"א 1196/15 צח בר נ' פורטל (18.3.2015); רע"א 7535/16 דהרי נ' לדרמן, פסקה 6 והאסמכתאות המובאות שם (26.12.2016))." (רע"א 5623/18 עיריית ירושלים נ' נתנאל מור (9.8.2018), פס' 6).

29

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

רת"ק 25-10-48436 אונגרפלד נ' קנר

תיק חיצוני:

10. בענייננו, לא מצאתי ממש בטענת המבקש, שבוויתור על עילת לשון הרע נפגעה זכותו להתגונן. בוויתור מימש המשיב את זכותו כתובע, וממילא הוא נעשה לאחר שהצדדים נשמעו ולא היה בכך כדי לפגוע במבקש בכל דרך.
- כך, לא מצאתי שבסגירת התלונה במשטרה ללא העמדה לדין (אשר בעניינה לא הובאו פרטים כלשהם), יש כדי להשליך על קביעות פסק הדין של בית משפט קמא.
- עם זאת, עיון בפסק הדין מלמד, שלא נבחנה טענת המבקש בכתב ההגנה (בע' 5), כי "הטענה של התובע על פרסום הדף שמראה את כתב התביעה כנגדי הוא ממש לא הגיוני שטענה של התובע. לא ניתן לכתב התביעה שום החלטה בקשר להיותו תחת 'אי פרסום' וכל מסמך של כתב תביעה זה יכול להגיע לכל אזרח במדינת ישראל אם יבקש לקבל אותו." קרי, שפרסום העתק צילומי של כתב התביעה שהגיש המשיב נגד המבקש, בהעדר צו איסור פרסום, הוא פרסום מותר.
11. ככלל, דרך בחינתה של תביעה בגין פגיעה בפרטיות מכוח חוק הגנת הפרטיות, דומה לדרך בחינתה של תביעה בגין לשון הרע, והיא בת ארבעה שלבים: (א) האם הוכח הפרסום ונמצא שיש בו פגיעה בפרטיות; (ב) אם כן, האם קמה חסינות מכוח סעיף 13 לחוק איסור לשון הרע; (ג) האם עומדות למפרסם הגנות מכוח סעיף 18(2) לחוק הגנת הפרטיות; (ד) אם נמצא שהוכח פרסום ושאינו לו הגנה, מהם הסעדים להם זכאי התובע. (ע"א 751/10 סרן פלוני נ' דר' אילנה דיין-אורבך ואח' (2012); ע"א 4534/04 רשת שוקן בע"מ נ' הרציקוביץ' (2004); ע"א 89/04 נודלמן נ' שרנסקי (2008)).
- במקרה דנן עבר בית משפט משלב א', הקביעה שהתקיים פרסום הפוגע בפרטיות, במישרין לשלב ד', לקביעה בדבר סעד של פיצוי, וזאת בלי בחינת ההגנות הנטענות על ידי התובע, ובעניינו הטענה שבהעדר צו איסור פרסום כתב התביעה הוא מסמך המותר בפרסום (קרי, שלב ב').
- חסר זה יורד לשורש העניין ומצדיק מתן רשות לערער.

התשתית הנורמטיבית

12. חוק הגנת הפרטיות ... קובע בסעיף 2:
2. פגיעה בפרטיות היא אחת מאלה:
- ...
- (9) שימוש בידיעה על עניינו הפרטיים של אדם או מסירתה לאחר, שלא למטרה שלשמה נמסרה;
- ..."

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

רת"ק 25-10-48436 אונגרפלד נ' קנר

תיק חיצוני:

סעיף 4 קובע:

"4. פגיעה בפרטיות היא עוולה אזרחית, והוראות פקודת הנזיקין [נוסח חדש], יחולו עליה בכפוף להוראות חוק זה."

פרק ג' לחוק עוסק בהגנות, וראשיתו בסעיף 18, כדלקמן:

"18. במשפט פלילי, אזרחי או מינהלי בשל פגיעה בפרטיות תהא זו הגנה טובה אם נתקיימה אחת מאלה:

(1) הפגיעה נעשתה בדרך של פרסום שהוא מוגן לפי סעיף 13 לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965;

(2) הנתבע או הנאשם עשה את הפגיעה בתום לב באחת הנסיבות האלה:

(א) ...

"...

13. סעיף 13 לחוק איסור לשון הרע, אליו מפנה סעיף 18(1) לחוק הגנת הפרטיות, קובע מהם 'פרסומים מותרים', אשר לא ישמשו עילה למשפט אזרחי או פלילי. בפרט, סעיף 13(5) קובע כך:

"(5) פרסום על ידי שופט, חבר של בית דין דתי, בורר, או אדם אחר בעל סמכות שיפוטית או מעין-שיפוטית על פי דין, שנעשה תוך כדי דיון בפניהם, או בהחלטתם, או פרסום על ידי בעל דין, בא כוחו של בעל דין או עד, שנעשה תוך כדי דיון כאמור;"

ההלכה הפסוקה היא, שהגנת סעיף 13(5) חלה על כל מסמך בכתב שהוגש לבית המשפט במהלך ישיבה פומבית, ובכלל זה כתבי טענות ובהם כתב התביעה (ע"פ 364/73 זייזמן נ' מדינת ישראל (1974); אורי שנהר, דיני לשון הרע, נבו, מה' שניה (2024), ע' 339 פסקה 16.6.3).

14. סעיף 13(7) לחוק איסור לשון הרע, מחיל את החסינות מפני תביעה אף על "דין וחשבון נכון והוגן" אודות פרסום מוגן מכוח סעיף 13(5) לחוק:

"(7) דין וחשבון נכון והוגן על מה שנאמר או אירע כאמור בפסקאות (5) או (6) בישיבה פומבית, ובלבד שהפרסום לא נאסר לפי סעיף 21;"

בפרשת אבי יצחק (רע"א 3614/97 אבי יצחק ואח' נ' חברת החדשות הישראלית ואח' (1998), נפסק כך (פסקה 28 לחוות דעתו של השופט ת' אור):

"על מנת שפרסום ייחשב לדין וחשבון נכון והוגן, אין דרישה כי הפרסום יהיה מלא לחלוטין, במובן זה שיציג את כל הפרטים. מותר לו לפרסום להיות תמציתי

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

רת"ק 25-10-48436 אונגרפלד נ' קנר

תיק חיצוני:

- 1 של ההתרחשות ... במסגרת זו, השמטה של פרט לוואי במה שהוא, מכל בחינה
2 אחרת, דיווח מדויק על הליכי משפט, לא תגרור מסקנה כי הדיווח אינו נכון והוגן
3 ... ברוח דומה, נפסק כי בחינת ההגינות אינה בחינה פדנטית. אין מדובר
4 בדרישה כי הדיווח העיתונאי יהיה תואם בכל ניואנס את האירוע המדווח ..."
- 5 15. בעניין אבי יצחק נפסק, כי **"יש לראות את כתבי בי-דין שבתיק בית המשפט כבדברים שפורסמו**
6 **בישיבה פומבית.**" (שם, ע' 61; ראו: ע"א 7110/98 רשות השידור ואח' נ' כלל ישראל בע"מ
7 (2001)). במקרה אחר נפסק, שפרסום כתב התביעה כפי שהוא סמוך להגשתו הוא 'דיווח נכון
8 והוגן', המוגן מכוח סעיף 13(7) לחוק איסור לשון הרע (רע"א (מחוזי ת"א) 29227-02-15 אוקסמן
9 נ' סוברי (2015)).

10

11

מן הכלל אל הפרט

- 12 16. בפתיחת התביעה הקודמת הגיש המשיב כתב תביעה ובחר לפרט בו את פרטיו האישיים. ממילא
13 בכך חשף אותם לצד השני ובאופן פוטנציאלי לכל מי שהיה יכול לעיין בתיק (מכוח תקנות בתי
14 המשפט ובתי הדין לעבודה (עיון בתיקים), התשס"ג-2003). המשיב לא ביקש איסור פרסום מכוח
15 סעיף 21 לחוק איסור לשון הרע או מכוח סימן ו' לחוק בתי המשפט, התשמ"ד-1984. קרי כתב
16 התביעה הוגש בישיבה פומבית.
- 17 17. יסודה של הגנת סעיף 13(7) היא ב"דין וחשבון", קרי, נדרש שהפרסום הנבחן יהווה דיווח על
18 פרסום מוגן קודם, במובן זה שהקורא הסביר יבין מהו מקור הפרסום (דן חי, ההגנה על
19 הפרטיות בישראל, מילגה הוצאה לאור (2006), ע' 458, פסקה 34.2.1.2).
- 20 פרסום העתק צילומי של כתב תביעה (וכאן: של כותרתו), בתוספת המילים **"קיבלתי היום כתב**
21 **תביעה"** עומד בדרישה זו.
- 22 18. בכך אף מתקיים היסוד של "דין וחשבון נכון", שכן פרסום העתק צילומי של כותרת כתב
23 התביעה, מתאר במדויק את האמור בו, אין בו לא תוספת, לא השמטה בכל הקשור לפרטי התובע,
24 ואף לא הוצאה מהקשר הדברים.
- 25 19. היסוד של "דין וחשבון הוגן" אינו עוסק במניעי המפרסם, אלא בשאלה אם יש בדרך הפרסום
26 כדי להטעות או להציג באופן לא מאוזן ומגמתי את הנושא המדווח, ובמקרה דנן את פרטיו
27 האישיים של המשיב. משהמשיב, התובע לא ביטא בכל דרך באותה עת את הסתייגותו מפרסום
28 פרטיו האישיים, שאותם הציג בהליך הפומבי, קשה לראות כיצד פרסום כותרת התביעה הוא
29 בבחינת דין וחשבון לא הוגן על הגשתו. יתירה מכך, הפרסום לא לווה בקריאה להשתמש
30 בפרטים האישיים, לא בחזרה נוספת עליהם ואף לא בשימוש באמצעים חזותיים או אחרים (ראו

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

רת"ק 25-10-48436 אונגרפלד נ' קנר

תיק חיצוני:

- 1 עניין בן חורין להלן), שיש בהם כדי להגביר את הפגיעה בפרטיות מעבר לדיווח עצמו, או להוציא
- 2 את הפרטים האישיים מההקשר שבו פורסמו.
- 3 20. תכליתה של הגנת הדיווח הנכון וההוגן, המאפשרת חזרה על פרסומים מוגנים, היא קידום עקרון
- 4 העל של פומביות הדיון.
- 5 בע"פ 696/81 אזולאי נ' מדינת ישראל (1983), ע' 573, נפסק בעניינו של עקרון פומביות הדיון
- 6 כך:
- 7 "נקודת האיזון הישראלית קבועה בסעיף 41 לחוק נחוק בתי המשפט,
- 8 התשי"ז-1957, לפני תיקונו; דא"א]. נקבע בו, כי פרסום ידיעה בתום-לב על
- 9 דבר שנאמר או שאירע בישיבה פומבית של בית המשפט הוא מותר, גם אם
- 10 יש בו כדי להשפיע על מהלכו ועל תוצאותיו של משפט (זה או אחר). הצורך
- 11 להבטיח פומביות הדיון והרצון ליתן מידע לבני הציבור על הנעשה באולמו
- 12 של בית המשפט הכריע את הכף בכיוון חופש הפרסום (השווה: Sheppard
- 13 "(v. Maxwell (1966).
- 14 21. בעניין אבי יצחק, נדון הקושי העולה "כאשר מדובר בפרסום של עובדה המצויה ברשות הפרט
- 15 של אדם, פעמים רבות הפגיעה הבלתי הפיכה בו טמונה בעצם החשיפה של אותה עובדה. במצב
- 16 דברים זה, גם בדרישה לכך שהפרסום יהיה 'נכון והוגן' אין כדי לרכך במידה של ממש את
- 17 הפגיעה בתובע. אכן, מקום שבו מדובר בעניין של צנעת הפרט, קטן הסיכוי, כי מתן ביטוי לכל
- 18 העמדות שעלו במשפט ימתן את האפקט הפוגע של הפרסום. לפרסום התשובה שניתנה בהליך
- 19 לטענה הפוגעת בשם הטוב יש כוח מוגבל במיתון הפגיעה שבעצם החשיפה של הטענה
- 20 האמורה." הובהר, שהפתרון מצוי בבקשת צו איסור פרסום מכוח סעיף 21, אשר "תכליתו
- 21 העיקרית ... למנוע פרסום בעניינים 'בעלי אופי פרטי לחלוטין'." (שם פסקה 43 בחוות דעתו
- 22 של השופט אור).
- 23 22. המלומד אורי שנהר הציג את הקושי העולה מעצם פרסום "תכנים פוגעים במיוחד", אשר לא
- 24 ניתן לתיקון בדרך של הצגת עמדה נגדית (שנהר, דיני לשון הרע לעיל, פסקה 16.10.14). אולם,
- 25 הבהיר, ששלילת ההגנה מדיווחים אודות מה שאירע בישיבה פומבית תפגע בפומביות הדיון.
- 26 לפיכך, יש יסוד לטענה, שתובע המבקש להגן על שמו הטוב או על ענייניו הפרטיים העולים
- 27 בישיבה פומבית, יכול לפנות מראש בבקשה לאיסור פרסום, ואם לא עשה כן, או שבית משפט
- 28 דחה את בקשתו, אין בידו להלין על מי שפרסם את הדברים (בר"ע (ת"א) 1376/02 יפת נ' ידיעות
- 29 אחרונות בע"מ, עמ' 7 (נב) 26.3.2006).
- 30 אולם במקרה דנן, המשיב לא הגיש בקשה לאיסור את פרסום פרטיו האישיים, ועל כן אין בידו
- 31 להלין על כך שפורסמו בגדר דיווח נכון והוגן על כתב התביעה שהגיש.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

רת"ק 25-10-48436 אונגרפלד נ' קנר

תיק חיצוני:

23. בספרו ההגנה על הפרטיות בישראל, הפנה עו"ד דן חי למקרה שלא פורסם, שבו נדונה בקשה
לצו מניעה נגד פרסום פרטים אישיים אינטימיים של נרצח שעלו במשפט הרצח, ונקבע שפרסומם
מוגן מכוח סעיף 7(13) (שם, ע' 460, בעניין המ' (חיפה) 426/94 עמותת משתכני הוד הכרמל נ'
גוונים בע"מ (לא פורסם)).
- אם ההגנה חלה על פרסום פרטים אישיים אינטימיים שעלו בישיבה פומבית, בוודאי שהיא חלה
על פרסום חוזר של הפרטים האישיים שכלל המשיב בכתב התביעה, שאף שהם בגדרי "ענייניו
הפרטיים של אדם" (כמובן הדבר בסע' 9)2 לחוק הגנת הפרטיות), הרי שהפגיעה המסתברת
מפרסומם, פחותה מזו הצפויה מפרסום פרטים אישיים אינטימיים.
24. אכן, אין בגדרה של הגנה זו כדי להתיר פרסום שאינו נכון והוגן. באחד המקרים, חזר מפרסם על
לשון הרע גסה ופוגענית במיוחד (בביטוי גרפי שלה), שהוצגה בישיבה פומבית בתביעת לשון הרע
אחרת. בית המשפט פסק כי "דיווח הוגן בהקשר זה פירושו, בין היתר, דיווח שאינו חורג מן
המידה הראויה בהתחשב בנושא הנדון, ואינו עושה שימוש שלא לצורך באמצעים ובאפקטים
העלולים לפגוע בשמו הטוב של אדם שלא לצורך ומעבר לנדרש למען דיווח נכון והוגן לציבור"
(ע"א (י-ם) 1003/96 בן חורין נ' לוי (1998), ע' 440)).
- אלא שבפרסום דנן לא נעשה שימוש באמצעים ובאפקטים מיוחדים, וכאמור, פרט לחזרה על
העתק כותרת כתב התביעה, לא נאמר בפרסום דבר אודות הפרטים האישיים.
25. בהקשר זה ראוי להעיר, שבית משפט קמא קיבל את טענת המשיב, שמשטרת ישראל הגדירה
אותו כ'מאויס', ואין מקום יסוד לשוב ולבחון אותה. אולם לא הוברר כלל טיבה של הגדרה זו
ופומביותה. ברי שלא מדובר בצו איסור פרסום על פרטיו של המשיב, שכן הוא עצמו פרסם את
הפרטים בכתב התביעה הקודם (ואת חלקם פרסם שוב בכתב התביעה שנדון בבית משפט קמא).
ומשלא מדובר בצו איסור פרסום, הרי שכתב התביעה הוגש בישיבה פומבית.
- יש לשוב ולהזכיר, שהמשיב לא נקט כל צעד מקדים כדי לצמצם את חשיפת פרטיו, בין בדרך של
הימנעות ממסירת הפרטים או רובם בכתב התביעה הקודמת (בוודאי משהיה מיוצג בה), ובין
בדרך של הגשת בקשה לצו איסור פרסום על פרטיו האישיים. קרי, לא הייתה מניעה רשמית מפני
פרסום העתק צילומי של כותרת כתב התביעה, שהוגש בישיבה פומבית בהליך התביעה הקודמת.
26. סיכומו של דבר, אף שלא היתה מחלוקת אודות הפרסום, ונמצא שפרסום פרטים אישיים של
המשיב פגע בפרטיותו של המשיב, לא נבחנה טענת ההגנה של המבקש לפרסום מותר.
- מצאתי, שבשאלה זו יש מקום להתיר לו לערער, ולאחר עיון, שדין הערעור להתקבל לגופו, במובן
זה, שפרסום העתק צילומי של כותרת כתב התביעה, אשר הוגש בישיבה פומבית, כפי שהוא,
מהווה דין וחשבון נכון והוגן על הגשתה של התביעה, ועל כן הוא פרסום מוגן מכוח סעיף 7(13)
לחוק הגנת הפרטיות יחד עם סעיף 7(13) לחוק איסור לשון הרע.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

רת"ק 25-10-48436 אונגרפלד נ' קנר

תיק חיצוני:

1 27. לאור האמור, פסק הדין של בית משפט קמא מבוטל.

2 המשיב ישלם למבקש בגין הוצאותיו בשתי הערכאות סך של 2,000 ₪ בתוספת סכום האגרה
3 ששולמה בהליך דנן.

4 הערובה שהפקיד המבקש תושב לו.

5

6

7

8

9 ניתן היום, ג' כסלו תשפ"ו, 23 נובמבר 2025, בהעדר הצדדים.

10

ד"ר ארד-אילון, שופט

11
12

